

6. Lesja Ukrai'anka. Novye perspektivy i starye teni («Novaja zhenshina» zapadnoevropejskoj belletristike) // Ukrai'anka L. Zibr. tvoriv u 12-ty tomah. – K.: Nauk. dumka, 1977. – T.8. – S.76–99.

7. Lesja Ukrai'anka do A. Ju. Kryms'kogo 3 lystopada 1903 r. // Lesja Ukrai'anka Zibr. tvoriv u 12-ty tomah. – K.: Nauk. dumka, 1979. – T.12. – S.136–151.

8. Lishhuk L. V. Genderni roli v istorii' cyvilizacii' // Mul'tyversum. Filos. al'manah: Zb. nauk. prac' / Gol. red. V. V. Ljah. – K.: Ukr. Centr duhovn. kul'tury, 2007. – Vyp.63. – S.214–227.

9. Maksjuta M. Je., Mala Ja. L. Do paradygmy gromadjans'kosti: recepcii' logiky gidnosti / M. Je. Maksjuta, Ja. L. Mala // Gileja: naukovyj visnyk. – 2016. – Vyp.115. – S.199–204.

10. Nychyk V. M. Suspil'no-politychni pogljady F. Prokopovycha // Prokopovych F. Filosofs'ki tvory. – V 3-oh tomah. – K.: Nauk. dumka, 1979. – T.1. Per. z lat. – S.77–100.

11. Rybak O. Problema emansypacii' zhinky u frankoznavchyh doslidzhennjah // Ivan Franko – pys'mennyk, myslitel', gromadjany. – L'viv: «Svit», 1998. – S.544–550.

12. Rozanov V. V. Zhenshina pered velikoju zadacheju // V. V. Rozanov. Soch. T.1: Religija i kul'tura. – M.: «Pravda», 1990. – S.228–246.

13. Rudnyc'ka M. Zhinka i nacija // M. Rudnyc'ka. Stati. Lysty. Dokumenty. – L'viv, 1998.

14. Skovoroda G. Knyzheчка pro chytannja Svjatogo pys'ma, nazvana zhinka Lotova // Skovoroda G. Tvory: u 2-oh t. – K.: «Oberegy», 1994. – T.2. – S.34–60.

15. Soldatenko T. Ja. Zhinky v zhytti i tvorhosti Jevgena Malanjuka // Jevgen Malanjuk: zhyttja i tvorchist'. – Sumy: Vyd-vo «Slobozhanshhyna», 1998. – S.108–122.

16. Stefanyk V. Moje slovo: novely ta opovidannja / Stefanyk V. 3-je vyd. – Kyi'v: Veselka, 1991.

Maksuta M. E., Doctor of Philosophy,
Professor, National University of Bio resources
and Nature Management of Ukraine (Ukraine, Kyiv)

Mala Y. L., post-graduate student, National University
of Bio resources and Nature Management of Ukraine
(Ukraine, Kyiv)

Complementarity of the reception of the female question in the Ukrainian philosophy of the second half of the XIX – the first third of the twentieth century

The article notes that the Ukrainian feminist movement at the turn of the nineteenth and twentieth centuries demonstrated the desire of women to free themselves from the rigid traditional, social and legal, domestic restrictions and actively join the socio-political, national and cultural norms and values of the life-fulfillment of individual and personal self-affirmation. The epicenter of the corresponding transformations of female existence enriched development, enrichment of the dignity of women as a person, his inner world. It was argued that if the fullness of the life-long manifestation of individuality is a means of fulfilling life, the national and cultural content of spiritual values, the desire for their assimilation, is also a condition for strengthening the dignity of the individual as a national, as free: the feeling of a «language of dignity» is a demonstration of unconditional appreciation of the integrity of humanity's values and nationally-cultural being. The article notes that historical, ethno-cultural differences in understanding the social, social and political role of the sexes, their recognition of the role in the processes of self-identification and the fulfillment of individuality were not in the foreground throughout the previous history and were not overcome, no doubt, over time. Therefore, the women's issue in the Ukrainian historical and philosophical discourse correlates with ideological and national problems. Mostly, its status was presented in the late XIX – early XX century in the Ukrainian realities, which was also a form of manifested importance of the integrity of cultural life. An understanding of the depth, national differences, the search for and justification for ways and means of solving it were inspired by the content and depth of the goals and tasks of national liberation. This question also actualized the needs of life-affirming expressiveness of femininity – the meaningful manifestations of the female world as a specific spiritual and cultural space for the woman's fulfillment, in the perception (both women and men) could not naturally not have positive value, requiring practical realization.

Keywords: feminism, personality, freedom, gender, life completion, women's being, national culture, femininity.

* * *

УДК 327:94(575.1)«2016/2017»

Мінгазутдінова Г. І.,
кандидат історичних наук, історик науково-
дослідної частини історичного факультету, Київський
національний університет ім. Тараса Шевченка
(Україна, Київ), Darthzepesh@i.ua

ЗОВНІШНЯ ПОЛІТИКА ПОСТКАРИМІВСЬКОГО УЗБЕКИСТАНУ

Розглянуто основні елементи зовнішньої політики Узбекистану після приходу до влади президента Ш. Мірзієєва, зокрема зовнішня політика на регіональному та глобальному рівні та політика безпеки. Попри існування думок про можливість принципової перебудови новим главою держави зовнішньополітичних та безпекових настанов країни, великою є імовірність збереження Узбекистаном нейтральної позиції по відношенню до будь-яких постійних альянсів на кшталт ОДКБ, ЄвразЕС тощо. Що ж стосується засального курсу відносин з трьома зовнішніми гравцями в Центральній Азії – США, Китаєм та Росією, то наразі найбільш вигідним партнером для Узбекистану виступає Китай зі своєю невибагливістю до демократичних перетворень з боку центральноазійських країн та потужним економічним потенціалом, що пропонує регіону та Узбекистану зокрема вигідну співпрацю. На регіональному рівні відносини Узбекистану із центральноазійськими сусідами за часів Ш. Мірзієєва мають великі шанси на «перезавантаження» в питаннях, що були заморожені та/або становили проблему за часів правління І. Карімова. З'ясовано, що незалежно від обсягу наслідування Ш. Мірзієєвим політики І. Карімова значення Узбекистану для регіону та світу в геополітичному та економічному сенсі залишаться незмінним.

Ключові слова: Шавкат Мірзієєв, Іслам Карімов, Узбекистан, зовнішня політика, політика безпеки.

З самого початку історії незалежності Узбекистану 1991 р. біля керма держави залишався ще відомий з радянських часів лідер І. Карімов, який очолив соціалістичну республіку ще 1989 року. За час багаторічного правління узбецького лідера держава стрімко розвивалася економічно, зокрема отримуючи вливання за рахунок продажу золота, бавовни та природного газу. Наряду з економічним зростанням в Узбекистані роками розбудовувався та закріплювався культ особи І. Карімова як гаранта добробуту та розвитку держави. У цей же час сформувався зовнішньополітичний курс країни, в основі якого лежало дотримання рівноваги у відносинах з провідними державами, що мають інтереси в Центральній Азії та в Узбекистані зокрема. Із смертю Карімова та приходом до влади його наступника, Ш. Мірзієєва, в рядях зовнішньополітичних гравців, а також серед центральноазійських сусідів Узбекистану виникли побоювання та припущення стосовно майбутньої діяльності офіційного Ташкенту в сфері зовнішньої політики та політики безпеки. Відтак інтерес до зовнішньополітичного курсу Узбекистану на регіональному та глобальному рівні після зміни влади в державі почав стрімко зростати.

Оскільки тема сучасності та майбутнього місця мірзієєвського Узбекистану є новою, наразі існує не надто багато повноцінних наукових розвідок з даного питання. Ряд аналітичних праць та доповідей щодо практичної діяльності Ш. Мірзієєва в зовнішній політиці та політиці безпеки, а також таких, що розкривають позиції зовнішньополітичних гравців стосовно нового керівництва Узбекистану, на даний момент розроблені такими авторами, як Б. О'Грейді [12], О. Нур Огутцу [11], Н. Сінгх [15]. Деякі важливі рекомендації щодо двосторонніх відносин між західними партнерами та Узбекистаном містить наукове дослідження Ч. Саллівана [17].

Після двадцятисемирічного незмінного керівництва І. Карімовим Республіка Узбекистан отримала нового главу держави наприкінці 2016 р. 4 грудня 2016 р.

громадяни Узбекистану здійснили обрання другого за новітню історію незалежності своєї держави президента – Ш. Мірзієєва, який перебував біля керма країни з часу смерті попереднього, незмінного очільника Узбекистану І. Карімова 2 грудня 2016 р. Новий глава держави отримав перемогу, набравши 88,61% голосів виборців [7, с. 1]. Серед великої кількості задач, які постали перед президентом, важливе місце зайняли питання зовнішньої політики. Відтак завдання Ш. Мірзієєва полягає у направленні відносин Узбекистану з регіональними сусідами та зовнішніми гравцями (серед яких насамперед Китай, США, РФ) в максимально вигідне для держави русло, а також у балансуванні між зовнішніми гравцями, уникаючи встановлення більшого впливу в регіоні та у відносинах з Узбекистаном будь-кого з цих гравців.

Попри велику кількість припущень про те, як виглядатиме новий зовнішньополітичний курс Узбекистану з обранням нового президента, плани Ш. Мірзієєва на перегляд попередніх напрацювань в цьому напрямкові виглядають доволі примарно. Зокрема, доказом незмінності планів нового узбецького керівництва раз у раз ставали публічні заяви та зустрічі Мірзієєва в якості Президента, а також на посаді прем'єр-міністра, що її обіймав Мірзієєв з 2003 року, та як в.о. глави держави протягом осені 2016 року з моменту оголошення про смерть національного лідера. У своїй заяві 8 вересня 2016 р. він підкреслив необхідність збереження існуючих зовнішньополітичного та безпекового курсів Узбекистану і в майбутньому [1]. Йшлося, власне, про неприпустимість укладення будь-яких нових військових об'єднань за участі Узбекистану та про заборону розміщення військових формувань країни за кордоном [7, с. 1]. Тож є досить малоімовірним, що вже на посту президента Ш. Мірзієєв братиме активну участь в регіональних інтеграційних та безпекових процесах (зокрема в тих, що педалює РФ – ОДКБ, ЄвразЕС) на постійній основі [20, с. 6]. Це, однак, не заважатиме керівництву Узбекистану приймати короткострокову військову допомогу від тієї самої РФ для підтримки регіональної стабільності не беручи при цьому участі в ОДКБ, яку держава покинула в 2012 р., натомість обмежуючись двосторонніми договорами вузького профілю – як новими, так і вже укладеними за життя І. Карімова. Підтвердженням цієї тези може слугувати, наприклад, укладення двосторонньої угоди між міністерствами оборони Узбекистану та РФ 29 листопада 2016 р. про розвиток військово-технічного партнерства та прийняття плану співробітництва між військовими установами на 2017 рік [2]. Проте навряд чи навіть в умовах, що існують, можна говорити про поглиблення відносин Узбекистану з РФ, адже протягом двадцяти п'яти років цей фланг залишався доволі непростим становищем: ще з кінця 90-х рр. XX ст. Узбекистан максимально відсторонювався від впливу Москви та її неоколоніалістської політики, закріплюючи власну політичну незалежність, а в подальшому й поготів долучився до американської коаліції в рамках антитерористичної кампанії в Афганістані 2001–2014 рр. та уклав з Вашингтоном угоду про стратегічне партнерство [18].

Тим не менш, не можна не констатувати й певні спірні моменти, які існували на початку ХХІ ст. та

продовжували існувати в двосторонніх відносинах між Узбекистаном та США та які можуть позначитися й на зовнішній політиці мірзієєвського Узбекистану. Йдеться, власне, про питання «орієнтованого на пропозицію» курсу США щодо всієї Центральної Азії в контексті забезпечення демократії та дотримання прав людини в усіх п'яти країнах («орієнтований на пропозицію» центральноазійський курс США полягає насамперед в експорті західних цінностей до країн-партнерів на пострадянському просторі без урахування локальних політичних та культурних особливостей – авт.). У випадку з Ташкентом каменем спотикання в американсько-узбекистанських відносинах стала гостра критика Вашингтоном подій в Анджані 2005 року та наполягання на проведенні повноцінного міжнародного розслідування діяльності керівництва Узбекистану [14]. Зі свого боку Узбекистан відреагував рішенням про виведення американських військових з узбецької військово-повітряної бази Карші-Ханабад біля Термезу, що її використовували в ході афганської кампанії союзники, зокрема військові зі США та Німеччини [16]. Відтак для подальшої стабілізації відносин між новими лідерами в Ташкенті та Вашингтоні згортання апеляції до дотримання західних цінностей Узбекистаном, на нашу думку, було б оптимальним (принаймні, з боку нового глави Білого дому Д. Трампа попри те, що невизначений курс щодо пострадянських країн Центральної Азії є сенс очікувати такого прагматичного підходу). Натомість на перший план США слід було б вивести проблематику боротьби з ісламистською загрозою та бізнесові інтереси обох сторін.

Таким чином, наразі найбільш вигідним з точки зору «попиту та пропозиції» в галузі зовнішньої політики для Узбекистану залишається Китай зі своєю потужною економікою та вельми індіферентним ставленням до дотримання демократичних стандартів життя в Центральній Азії та в Узбекистані зокрема. Про глибоке проникнення економічних важелів впливу Китаю до Узбекистану та Центральної Азії в цілому свідчить і те, що протягом останнього десятиліття тут суттєво підвищилася залежність від китайських інвестицій в місцеву інфраструктуру. У останні роки Китай поступово витіснив Росію, чия економіка відчула на собі вплив європейських та американських санкцій, з провідних позицій в узбецькій економіці: на території Узбекистану діють близько 600 компаній, що фінансуються з Китаю, а загальний обсяг інвестицій та позик з КНР Узбекистану склав 6,5 млрд. дол. США [11, р. 2]. Крім того, Китай купував туркменський газ та транспортував його саме через Узбекистан, забезпечуючи близько 20% свого щорічного споживання газу, [13] а в 2013 р. І. Карімов та Сі Цінпін уклали нові угоди в галузі енергетики на суму близько 15 млрд. дол. США [10]. У середині 2016 р. лідери двох країн встигли закріпити розвиток китайської ініціативи Економічного поясу шовкового шляху через спорудження Камचितського тунелю – частини великого проекту Китаю «Залізничних тунелів», що проходить через Кураминський гірський хребет в Узбекистані [8]. У свою чергу, Ш. Мірзієєв вже встиг висловитися щодо необхідності подальшої розбудови стратегічного партнерства з Китаєм в майбутньому [19].

На рівні відносин із країнами-сусідами по регіону Ш. Мірзієєв вже встиг здійснити ряд кроків на зближення. Серед ініціатив, покликаних пом'якшити регіональну політику посткаримівського Узбекистану – запровадження ряду регіональних ініціатив для врегулювання проблемних питань кордонів з Таджикистаном та Киргизстаном, докладання зусиль щодо полегшення режиму проходження узбецького кордону громадянами сусідніх центральноазійських країн, обговорення питань права водовикористання й торгівлі [9] та відновлення авіаційного сполучення між Узбекистаном та Таджикистаном після двадцяти трьох років перерви у зв'язку з загостренням політичних відносин між двома країнами [4]. Мова також ідеться й про відновлення залізничного сполучення з Таджикистаном, яке було припинене з тих самих причин, що й сполучення авіаційне. Зокрема, під час громадянської війни в Таджикистані Узбекистан скасував авіасполучення з цією країною, ввів візовий режим та здійснив заминування кордонів.

У середині вересня 2016 р. до Киргизстану прибула робоча група з Узбекистану для обговорення питання врегулювання проблеми кордонів, а вже за місяць відбулася зустріч представників двох країн в Андіжані. За результатами цих зустрічей станом на листопад 2016 р. Було досягнуто згоди по п'ятдесяти шести спірним ділянкам кордону між двома країнами. Таким чином, у двосторонніх відносинах між Киргизстаном та Узбекистаном часів Ш. Мірзієєва можливе поступове потепління [5]. Крім того, наприкінці жовтня 2016 р. з мертвої точки зрушило питання делімітації та демаркації кордонів між Узбекистаном та Таджикистаном: обговорення цих сторін двосторонніх відносин між країнами було обговорено на рівні міністерств закордонних справ [3].

Говорячи про можливість принципового перегляду новим керівництвом Узбекистану настанов у зовнішній політиці та політиці безпеки, слід відзначити, що, імовірно за все, єдиним імпульсом до такої перебудови може стати лише поява конкретних загроз безпеці регіональної стабільності та національним інтересам країни.

Незалежно від того, наскільки повно новий президент Узбекистану наслідуватиме свого попередника в питаннях зовнішньої політики та політики балансу сил між зовнішніми гравцями, значущість Узбекистану для геополітичного розкладу залишиться незмінною. У регіональному відношенні країна є географічним ядром Центральної Азії, що межує з усіма чотирма колишніми радянськими центральноазійськими республіками, є найбільш густонаселеною країною регіону з великим індустриальним потенціалом. Попри схильність до відсторонення та навіть ізоляціонізму в зовнішній політиці протягом всього часу з моменту проголошення незалежності Узбекистан залишався надійним форпостом, що стримував російський експансіонізм в пострадянській Центральній Азії, провідником енергетичних ресурсів між Центральною Азією та Китаєм. Поведінка Ш. Мірзієєва свідчить про прагнення зберегти традиційний для каримівської епохи формат балансування між зовнішніми гравцями – США, Китаєм та Росією – з одночасним запобіганням потрапляння Узбекистану під суттєвий

контроль будь-якої з цих держав та утворення «однополярного» формату в двосторонніх відносинах. Нарешті, балансування між традиційними зовнішніми міжнародними гравцями та їхніми енергетичними інтересами в регіоні, характерне для зовнішньої політики Узбекистану каримівського та, скоріше за все, й посткаримівського часу, може слугувати цікавим прецедентом розвитку типової держави з «голландською хворобою» [15].

Список використаних джерел

1. Выступление премьер-министра Республики Узбекистан Шавката Миромоновича Мирзиёева на совместном заседании Законодательной палаты и Сената Олий Мажлиса [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <https://www.gov.uz/ru/news/view/7247> (просмотрено 13 марта 2017 г.). – Название с экрана.
2. Договор между Российской Федерацией и Республикой Узбекистан о развитии военно-технического сотрудничества [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://docs.cntd.ru/document/456039044> (просмотрено 20 марта 2017 г.). – Название с экрана.
3. Панфилова В. Ташкент и Душанбе начнут отношения с чистого листа [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://www.ng.ru/cis/2016-11-22/6_6865_blanklist.html (просмотрено 21 марта 2017 г.). – Название с экрана.
4. Таджикистан и Узбекистан договорились восстановить авиасообщение [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.bbc.com/russian/news-38153908> (просмотрено 20 марта 2017 г.). – Название с экрана.
5. Титова А. Как Кыргызстан и Узбекистан начали согласовывать границы [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <https://kloop.kg/blog/2016/11/16/nesoglasovannye-uchastki-kyrgyzsko-uzbekskoj-granitsy-cto-izvestno/> (просмотрено 21 марта 2017 г.). – Название с экрана.
6. Узбекистан и РФ подписали договор о развитии военно-технического сотрудничества [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <https://www.uzdaily.uz/articles-id-30677.htm> (просмотрено 21 марта 2017 г.). – Название с экрана.
7. Amirhek A. 4 December 2016 Presidential Election and New Foreign Policy of Uzbekistan / A. Amirhek. – Eurasian Research Institute, Kazakhstan. – Akhmet Yassawi University. – 2 p.
8. Cheng-Hin Lim A. Uzbekistan's New Leadership and Relations With China [Electronic Resource]. – Mode of Access: <http://ipreview.com/index.php/Home/Blog/single/id/248.html> (last access: March 22, 2017). – Title from the Screen.
9. Durso J. Uzbekistan, an Opportunity for U.S. Engagement in Central Asia [Electronic Resource]. – Mode of Access: http://www.realcleardefense.com/articles/2016/10/05/uzbekistan_an_opportunity_for_the_us_in_central_asia_110163.html (last access: March 22, 2017). – Title from the Screen.
10. Grajewski N. Uzbekistan after Karimov: More Continuity Than Change [Electronic Resource]. – Mode of Access: <https://nationsandstates.com/2016/09/24/uzbekistan-after-karimov-more-continuity-than-change/> (last access: March 19, 2017). – Title from the Screen.
11. Nur Ogutcu O. China's Increasing Interest in Uzbekistan / O. Nur Ogutcu. – Center for Eurasian Studies. – AVIM, 2017. – 4 p.
12. O'Grady B. After Karimov / B. O'Grady. – September 12, 2016. – Advisor Perspectives. – 7 p.
13. Ramani S. Are Uzbekistan's Ties With China Headed for a Change? [Electronic Resource]. – Mode of Access: <http://www.rferl.org/a/qishloq-ovozi-uzbekistan-china-relations-change-karimov-death/27982369.html> (last access: March 12, 2017). – Title from the Screen.
14. Rodriguez Lopez A. The Road Ahead: What the Death of Islam Karimov Means for Uzbekistan and Central Asia [Electronic Resource]. – Mode of Access: <http://hir.harvard.edu/road-ahead-death-islam-karimov-means-uzbekistan-central-asia/> (last access: March 12, 2017). – Title from the Screen.
15. Singh N. Uzbekistan After Islam Karimov [Electronic Resource]. – Mode of Access: <http://www.vifindia.org/article/2016/october/27/uzbekistan-after-islam-karimov> (last access: March 12, 2017). – Title from the Screen.
16. Standish R. Can Uzbekistan's New Leader Balance China, Russia and the U.S.? [Electronic Resource]. – Mode of Access: <http://>

foreignpolicy.com/2016/09/08/can-uzbekistans-new-leader-balance-china-russia-and-the-u-s/ (last access: March 12, 2017). – Title from the screen.

17. Sullivan C. Tranquility or Turbulence in Tashkent? Uzbekistan in the Post-Karimov Era / C. Sullivan. – Norwegian Institute of International Affairs. – No.43. – November 2016. – 19 p.

18. United States – Uzbekistan Declaration (Fact Sheet) [Electronic Resource]. – Mode of Access: <https://2001-2009.state.gov/r/pa/prs/ps/2002/8736.htm> (last access: March 22, 2017). – Title from the Screen.

19. Uzbekistan: Life After Karimov, More of the Same [Electronic Resource]. – Mode of Access: <http://www.eurasianet.org/node/80486> (Last access: March 12, 2017). – Title from the Screen.

20. Uzbekistan: Reform or Repeat? Crisis Group Europe and Central Asia Briefing No.84. – International Crisis Group. – Bishkek, Brussels, 6 December 2016. – 7 p.

References

1. Vystuplenie prem'er-ministra Respubliki Uzbekistan Shavkata Miromonovicha Mirzijojeva na sovmestnom zasedanii Zakonodatel'noj palaty i Senata Olij Mazhlisa [Jelektronnyj resurs]. – Rezhim dostupa: <https://www.gov.uz/ru/news/view/7247> (prosmotreno 13 marta 2017 g.). – Nazvanie s jekrana.

2. Dogovor mezhdru Rossijskoj Federaciej i Respublikoj Uzbekistan o razvitii voenno-tehnicheskogo sotrudnichestva [Jelektronnyj resurs]. – Rezhim dostupa: <http://docs.cntd.ru/document/456039044> (prosmotreno 20 marta 2017 g.). – Nazvanie s jekrana.

3. Panfilova V. Tashkent i Dushanbe nachnut' otnoshenija s chistogo lista [Jelektronnyj resurs]. – Rezhim dostupa: http://www.ng.ru/cis/2016-11-22/6_6865_blanklist.html (prosmotreno 21 marta 2017 g.). – Nazvanie s jekrana.

4. Tadzshikistan i Uzbekistan dogovorilis' vosstanovit' aviasoobshhenie [Jelektronnyj resurs]. – Rezhim dostupa: <http://www.bbc.com/russian/news-38153908> (prosmotreno 20 marta 2017 g.). – Nazvanie s jekrana.

5. Titova A. Kak Kyrgyzstan i Uzbekistan nachali soglasovyvat' granicy [Jelektronnyj resurs]. – Rezhim dostupa: <https://kloop.kg/blog/2016/11/16/nesoglasovannye-uchastki-kyrgyzsko-uzbekskoj-granitsy-cto-izvestno/> (prosmotreno 21 marta 2017 g.). – Nazvanie s jekrana.

6. Uzbekistan i RF podpisali dogovor o razvitii voenno-tehnicheskogo sotrudnichestva [Jelektronnyj resurs]. – Rezhim dostupa: <https://www.uzdaily.uz/articles-id-30677.htm> (prosmotreno 21 marta 2017 g.). – Nazvanie s jekrana.

7. Amirhek A. 4 December 2016 Presidential Election and New Foreign Policy of Uzbekistan / A. Amirhek. – Eurasian Research Institute, Kazakhstan. – Akhmet Yassawi University. – 2 p.

8. Cheng-Hin Lim A. Uzbekistan's New Leadership and Relations With China [Electronic Resource]. – Mode of Access: <http://ipreview.com/index.php/Home/Blog/single/id/248.html> (last access: March 22, 2017). – Title from the Screen.

9. Durso J. Uzbekistan, an Opportunity for U.S. Engagement in Central Asia [Electronic Resource]. – Mode of Access: http://www.realcleardefense.com/articles/2016/10/05/uzbekistan_an_opportunity_for_the_us_in_central_asia_110163.html (last access: March 22, 2017). – Title from the Screen.

10. Grajewski N. Uzbekistan after Karimov: More Continuity Than Change [Electronic Resource]. – Mode of Access: <https://nationsandstates.com/2016/09/24/uzbekistan-after-karimov-more-continuity-than-change/> (last access: March 19, 2017). – Title from the Screen.

11. Nur Ogutcu O. China's Increasing Interest in Uzbekistan / O. Nur Ogutcu. – Center for Eurasian Studies. – AVIM, 2017. – 4 p.

12. O'Grady B. After Karimov / B. O'Grady. – September 12, 2016. – Advisor Perspectives. – 7 p.

13. Ramani S. Are Uzbekistan's Ties With China Headed for a Change? [Electronic Resource]. – Mode of Access: <http://www.rferl.org/a/qishloq-ovozi-uzbekistan-china-relations-change-karimov-death/27982369.html> (last access: March 12, 2017). – Title from the Screen.

14. Rodriguez Lopez A. The Road Ahead: What the Death of Islam Karimov Means for Uzbekistan and Central Asia [Electronic Resource]. – Mode of Access: <http://hir.harvard.edu/road-ahead-death-islam-karimov-means-uzbekistan-central-asia/> (last access: March 12, 2017). – Title from the Screen.

15. Singh N. Uzbekistan After Islam Karimov [Electronic Resource]. – Mode of Access: <http://www.vifindia.org/article/2016/>

october/27/uzbekistan-after-islam-karimov (last access: March 12, 2017). – Title from the Screen.

16. Standish R. Can Uzbekistan's New Leader Balance China, Russia and the U.S.? [Electronic Resource]. – Mode of Access: <http://foreignpolicy.com/2016/09/08/can-uzbekistans-new-leader-balance-china-russia-and-the-u-s/> (last access: March 12, 2017). – Title from the screen.

17. Sullivan C. Tranquility or Turbulence in Tashkent? Uzbekistan in the Post-Karimov Era / C. Sullivan. – Norwegian Institute of International Affairs. – No.43. – November 2016. – 19 p.

18. United States – Uzbekistan Declaration (Fact Sheet) [Electronic Resource]. – Mode of Access: <https://2001-2009.state.gov/r/pa/prs/ps/2002/8736.htm> (last access: March 22, 2017). – Title from the Screen.

19. Uzbekistan: Life After Karimov, More of the Same [Electronic Resource]. – Mode of Access: <http://www.eurasianet.org/node/80486> (Last access: March 12, 2017). – Title from the Screen.

20. Uzbekistan: Reform or Repeat? Crisis Group Europe and Central Asia Briefing No.84. – International Crisis Group. – Bishkek, Brussels, 6 December 2016. – 7 p.

Mingazutdinova G. I., PhD (history), historian of the research department (history school) of Taras Shevchenko National University of Kyiv (Ukraine, Kyiv), Darthzepesh@i.ua

Foreign policy of the post-Karimov Uzbekistan

The article investigates fundamental issues of Uzbekistan's foreign policy after the new president, Shavkat Mirziyoyev, entered the office. In particular, it touches upon the regional and global levels of the foreign policy of Uzbekistan, so does it examine the security policy. Despite the speculations that the new head of state might reconsider the basis of Uzbek foreign and security policy, Uzbekistan is likely to maintain neutrality when it comes to any kind of steady alliances (CSTO, EurAsEC etc.). As for the relations with the three external superpowers in Central Asia – the USA, China and Russia, China is the most profitable partner for Uzbekistan, given its insensible position toward the necessity of democratic reforms in Central Asia and its significant economic potential that offers Central Asia and Uzbekistan particularly fruitful collaboration. The regional relations of Mirziyoyev's Uzbekistan with its neighbors are likely to undergo the «reset» on the frozen conflicts and on the issues considered problematic under Karimov's presidency. It is concluded that regardless of how deep might Mirziyoyev derive Karimov's policy, the geopolitical and economic importance of Uzbekistan for Central Asia and for the globe will remain uniform.

Keywords: Shavkat Mirziyoyev, Islam Karimov, Uzbekistan, foreign policy, security policy.

* * *

УДК 930.1:94(477)(09) Міяковський

Сидорова О.,
здобувач кафедри архівознавства та спеціальних
галузей історичної науки, Київський національний
університет ім. Тараса Шевченка (Україна, Київ),
e.sidorova@gmail.com

ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ У ТВОРЧІЙ СПАДЩИНІ ВОЛОДИМИРА МІЯКОВСЬКОГО (1888–1972)

Розглянуто дослідження історії української культури у творчій спадщині відомого історика та літературознавця Володимира Міяковського. Проаналізовано праці вченого, які присвячені висвітленню культурних процесів в Україні кінця XIX століття, коли посилювався тиск царської цензури після прийняття Емського указу 1876 р., її відродженню у період національно-визвольних змагань 1917–1920 рр., літературознавчим процесам 1920-х рр., які В. Міяковський визначав як добу «розквіту і надії», а також репресіям доби радянської влади, яку він назвав «великою катастрофою» та еміграційного періоду. Розкрито внесок вченого у дослідження життєвого та творчого шляху відомих літераторів, значне місце в яких відводиться епістоляріям та мемуарам як важливому джерелу біографічних та історико-культурних досліджень.

Ключові слова: історія України, українська культура, В. Міяковський, історіографія, літературознавство.

Архівний діяч, історіограф, літературознавець, дослідник джерел, бібліографічних, біографічних фактів і текстологічних матеріалів Володимир Варламович Міяковський, в своїх різноманітних наукових пошуках не міг оминати дослідження історії української культури. Серед понад ста українознавчих праць В. Міяковського, значну частину складають дослідження з історії